

הוא. והטעם הוא דעיקר החטאת שצריכה להביא הוא רק על חשש רחוק דשמא הרהרה שלא להזקק, ואף שידועת בברור שלא נשבעה חייבת חטאת, ומשום דכיון שצריכה לחנך את בניה שהתכלית הוא לידע שכולו כליל לה' משום שהכל מאתו החיים והפרנסה וכל דבר בפרט ממש לכן כן הוא למקראה, שהקדים העולה שהוא עיקר קרבנה, אבל כדי לבוא לידי כך צריך שידקדק האדם על כל מעשיו שלא יהיה בהם שום פגם ואם אירע לשוב תיכף ולהתכפר, לכן למעשה חטאת קודם.

אדם כי יהיה בעור בשרו וגו' והובא אל אהרן הכהן [יג ב]. מה שמראות נגעים הוא ע"פ כהן, להראות שלא רק במקדש הוא ענין האמונה והשייכות לכהני ה', אלא כל דבר ודבר שמעניני הגוף והחיים קשורים הכל באמונתנו ודיני תוה"ק שלכן קדושת כהונה הוא גם לכל דבר, ואף נגעים ומחלות הוא תלוי רק בחטאיו, כי אין ענין מקרה אלא הכל בהשגחה גדולה, ואף שהתירה תורה לילך אצל רופאים, משום שאולי אינו זוכה אף כשישוב בתשובה שיתרפא בלא רפואות, אבל העיקר הוא בשביל חטאו שצריך לשוב בתשובה, ובשביל זה צריך לילך אצל כהן, ונדע מזה שכל דבר הוא שייך לתורה ואמונה.

וראה הכהן אתו ביום השביעי שנית והנה פה הנגע וגו' ומהרו הכהן וגו' [יג ו]. פירש"י הא אם עמד במראיתו או פשה טמא. וקשה אף שרש"י כתב זה מדיוק הקרא אך הוא נגד הדין. ורמב"ן עמד בזה והודה שפשטות הקרא הוא כרש"י אבל הדין אינו כן. ונראה שמצד אין מקרא יוצא מידי פשוטו מפרש רש"י שבעצם הוא טמא אך לא טמאתו התורה למעשה להשתלח חוץ לג' מחנות ולשבת בודד, והטעם דהא נגעים באין על חטא [ערכין טז], ומצד זה אמרה תורה שילך אל הכהן כדי שילמד אצל הכהן איך לשוב בתשובה, שהכהנים הם מורי

נסיון הוא ליתן משל עצמו מכשידע שהוא של השי"ת, אבל העיקר שמיסודי האמונה הוא שיאמינו שאין נותנין אלא משל השי"ת, ורק בזה יש לשבחן. וכן לקדש הכהנים והמקדש צריך שיאמינו כי הוא בורא הכל, וכדבארתי [שמות כה ח] בהא שמתחלה צוה השי"ת שיתנו תרומה ולא אמר על מה הוא צריך, כי לא היה אפשר לבנות משכן כשיחשוב שנדב משלו גדבה להשי"ת, שא"צ להשי"ת בזה, אלא ממה שהכירו שהשי"ת הוא הבעלים, ולכן כשביקש שיתנו תרומה אף שלא ידעו שום צורך, מ"מ נתנו רק מחמת שהשי"ת הוא הבעלים בקש אותם, ומנדבה שכזו שייך לבנות המשכן. וכן הוא הברית מילה שהוא התחלת חנוך בנו שידע עיקרי האמונה גם שהשי"ת ברא העולם יש מאין, ואז שייך לחנכו.

תשב בדמי טהרה [יב ד]. ענין ימי טהרה למ"ד מעין אחד הוא [נדה לה ב], שנמצא שהתירה תורה דבר שבעצם הוא איסור. נראה בזה טעם גדול למה שבארתי [לעיל ב] בטעם כל שאין אמו טמאה לידה לא גימול לשמונה [שבת קלה ב], שהוא להורות שידע האדם שילד כשנברא יש לחוש שיהיה טמא משום שיצרו רע מנעוריו, ואפשר כשלא יחנכו אותו יהיה הרע שבאנשים, ואז ידע איך לחנכו להיות טוב ועובד ה', ולכן כדי שלא יהיה ח"ו יאוש לאיזה אנשים מצד עצת היצר לומר שהוא לא יוכל לחנך את בנו כיון שהוא דבר קשה והוא איגנו ראוי, אמרה תורה מצות ימי טהרה דהוא להורות שלפעמים נולד בן שבוכותו וצדקתו מטהר אף את הטמאים להחזירם בתשובה ולזכותם לעבודת ה'.

ולקחה שתי תורים וגו' אחד לעולה ואחד לחטאת [יב ח]. פרש"י לא הקדימה הכתוב אלא למקראה אבל הקרבת החטאת קודמת לעולה. בעל ש"ח טעה, והאמת דגם חטאת העוף קודם לעולת בהמה ודלא כמו שכתב